

RENDKÍVÜL JÓ ÁLLAPOT

PRESSBURGER CSABA-SAUL
LEBOMBÁZOTT INFRASTRUKTÚRA

Aaron Blummnak

Mi az ábra a dombvidéken,
gyúlnak-e még ki
Kishegyes fényei,
mint a régi szép időkben,
mikoron találkoztunk az újvidéki vonaton
– még jó,
különben a végállomás számodra Zmajevo –,
adtam kölcsön a jegyre,
de te, furcsamód, sört fakasztottál belőle,
limenkásat, rozsdásat,
kértél egy szál Classicot egy szép lánytól, mert cigid
– ha nem is mai
érvekkkel indokolható okok miatt,
de – nem volt,
kérsz? –
kérdetted, de a cigiért/-től reszketett a kezed,
úgyhogy azt nem vontam meg a szádtól,
mint fecskemadár a falatot tenmagától,
csak a sört konzumáltam vígan én is,

két vagon köziben, röhögve a locale-on,
 ezek Kishegyes fényei – mondtad
 (hm, nem egy Pest),
 pedig ki gondolta akkor még,
 hogy a Horvi nemsokára
 amott nyomja magába' a felest.

Szóval gyúlnak-e még Tesla apánk körtéi,
 mert mi itt, Topolyán, Kishegyestől távol,
 tapogatva térünk haza a kocsmából.

(Topolya, 1999. május)

JURIS

Én támogatom hazámat, dicső éllovasát civilisatorum.
 Az utolsó csepp véremig támogatom gaz, mit gaz!:
 sovén disznók elleni actorum.
 Védem, megvédem, nem bírnak semmit ellenünk;
 agressor bonum civilis.
 Hóhér, monstrum, idióta ellenség,
 összefogunk ellenük, mindenki ellen.
 Bocsássuk meg nekik
 testvériségünkkel az ortodoxiában,
 nem tudják, mit cselekszenek.

Én biztosítom hazámat,
 hogy harcolok érte, megvédem mindenkitől,
 lőhetnek rám hidrogénbombát, ha kell,
 én túléllek mindent, hazám itt túlél mindent.
 Az ellenség – a faszfej, faszszopó –
 meglakol, bűnhődik majd.
 Eljön az idő, felelni fognak mindenért!
 Én megvédem hazámat, az egész világot is,
 én és a barátaim, sej-haj, az egész világot!

(Szerbia, 1999. március-június)

ÖNVÉDELEM

X-ék úgy tudták, készülnek valamire ellenük Y-ék.
Ezt hallották múltkor valakitől.
Meg ilyeneket beszéltek a faluban is.

Y-ék úgy hitték, forralnak ellenük valamit X-ék.
Mintha halkabban köszöntek volna legutóbb az utcán.
Alig hogy köszöntek egyáltalán.

X-ék nem értették, miért akarnak ellenük támadni Y-ék,
amikor eddig oly jól megvoltak egymással.
Tavaly is segítettek az antenna beállításában,
néha kávéra is átjártak.
De mostanában ez valahogy elmaradozott.

Y-ék csodálkoztak, mit véthettek X-ék ellen,
hogy ilyen ellenségeseknek tűnnek az utóbbi időben.
Mintha teljesen megbolondultak volna ezek az X-ék.
Már attól kell rettegniük,
mikor támadnak rájuk gyáván, az éj leple alatt.

X-ék úgy gondolták, jobb lesz felkészülni
a legrosszabbakra is.

Y-ék úgy vélték, még mindig jobb,
ha támadva védekeznek.

IDEÁLSZEREPEK

És akkor mondjuk én vagyok a katona,
az ütegem élén ha jönnek,
lőni löveggel ellenségre,
nem jönnek viszont a könnyek.

És akkor mondjuk én vagyok a dezertőr,
gatyámból fehér lobogó,
amcsi fiú ha szól: hey, look at this,
rab nem kapni földimogyoró.

És akkor mondjuk én vagyok a civil,
bomba hullóban őszülő fejemre,
végső lehátrálás a dühről is,
égetett szesz csúszik az erembe.

(Topolya, 1999. március-június)